

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Recollectio Spiritvalis

Masen, Jacob

Coloniae Agrippinae, 1691

Meditatio XII. De perfectione & conjunctione cum Deo Sacerdotibus
necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60213](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60213)

lib:1.cap.10. dum ait: ideo tam libenter loquimur quia per mutuas locutiones ab invicem consolari quærimus, & cor diversis cogitationibus fatigatum optamus relevare. Et multum libenter de his, quæ multum diligimus, vel cupimus vel quæ nobis contraria sentimus, libet loqui, & cogitare, ita ille: stude ergo, nihil aliud quærere, & amare, nisi Deum, & sanctum beneplacitum ejus, & totam garrulitatis & filiarum ejus originem sustulisti.

MEDITATIO XII.

De perfectione & conjunctione cum Deo Sacerdotibus necessaria.

VERITAS. Magna Sacerdotis in terris sanctitas requisita est, quòd Christi Salvatoris nostri vices, in sanctissimo Sacrificio obeat; (2.) ideòque ad singularem cum Deo familiaritatem: (3) deinde ad quotidianum in perfectione progressum, sine quo perseverare difficile est, conniti tenebitur.

ORATIO PRÆPARATORIA communis.

PRÆLUDIUM I. *Proponat sibi Christum, in via & hospicio Emauntis cum suis discipulis con-*

conversantem, & convalescentem. 2. Petat gratiam ex ipsius consortio proficiendi.

I. P U N C T U M.

Considera, quòd, uti Christus non tantum
 supremus Sacerdos est, sed & Mediator, Heb. 7. 25
 intercedens inter Deum & hominem deprecator, & Heb. 5.
semper vivens ad interpellandum pro nobis; ita Sacerdos ex hominibus assumptus pro
 hominibus constituitur, in *ys* quæ sunt ad Deum
 ut offerat dona & sacrificia pro peccatis, & orationibus suis interpellat pro nobis. Quod Sacerdotis
 ultimum illi munus cum reliquis Ecclesiæ ministri- magna
 stris commune est; primum singulare, & sanctitas
 prorsus divinum; quia in Christi persona Sa- ad Christi
 crificium illud offertur. Quis igitur satis aut vices di-
 mente concipiet, aut verbis explicabit, quàm gnè obeun-
 diligens ad illud dignè peragendum animi das requi-
 corporisque præparatio, quàm ardens deside- ritur.
 rium Deo rectè serviendi, & quàm sedula ac
 devota sacrificii executio requiratur. Quanta,
 quam stupenda res! Christus homini mortali
 suas in terra vices mandat, idque in supremo
 mysterio, quo majus ipse nullum in terra per-
 egit: offerens semetipsum hostiam pro pecca-
 tis nostris æterno Patri. Qualem hic requirit D. Chry-
 jure Christus in Sacerdote puritatem spiritus, sostomus,
 devotionem mentis, reverentiam offerentis.
 Ipse Christus adest, Christus immolatur, ideoque
 per id tempus, & Angeli Sacerdoti assident, &
 cate-

*Sacrificij
summa
dignitas
eadem po-
stulat.*

*caelestium potestatum universus ordo clamores
excitat, & locus altari vicinus plenus est. An-
gelorum choris, in honorem illius qui immola-
tur. Hæc si non humanis intuemur oculis,
(quibus certè ad summam venerationem cum
sancto tremore excitaremur) attamen indu-
bitatâ, longèque minus fallenti fide contem-
plamur, ut iccirco mirum sit, quemadmodum
homo sanæ præsentisque mentis, hoc in loco
officiòque torpere possit, aut cum levi etiam
imperfectiōe & macula non vereatur ad tre-
mendum hoc mysterium accedere. Bethsanimæ
olim videntes quàm admiranda Deus per ar-
cam operaretur: *Quis inquit, poterit stare
in conspectu Domini Dei sancti hujus?* Tanta
erat erga figuram mysterii hujus reverentia: ut
intelligas, quid in ipsa veritate præstandum sit.
Sive enim expendamus supremam offerentis
Christi dignitatem, sive ipsius mysterii mag-
nitudinem, hostiæque oblatæ excellentiam, si-
ve illam cui offertur Dei majestatem, sive illius
quâ offertur, actionis inæstimabile pretium,
sive illorum pro quibus offertur necessitatē,
ac fructum incredibilem, omnia planè in hoc
mysterio summa, excelsissima, divinissima sunt,
ut angelicam magis, quàm humanam purita-
tem sanctitatēque exigere videantur.*

*Admira-
tio divini
mysterij.*

O felix & sublimis homo, qui ad tantam
tamque excellentem dignitatem officii à Deo
admitteris; infelix, atque infra homines des-
pici-

piciende, quisquis abuteris. O adoranda ma-
 jestas, quanta tua bonitas & demissio est, quòd
 ad verba & manus hominis peccatoris de sum-
 mo tete cœlo inclines! ô detestanda hominis
 malitia & arrogantia, qui ad tanti mysterii tra-
 ctationem cum scelerum conscientia indig-
 nus advolat! ô bone Jesu, qui in hoc mysterio
 & offerens & hostia es, da: ut ex infinita illa
 scaturigine gratiarum, quæ hic exundat, ari-
 dum cor meum irrigetur, ne quicquam te
 tuoque ministerio indignum admittam; sed
 puro corde, ardenti desiderio, perfectaque
 charitate te Deum meum amplectar, & in ho-
 stiam mihi totiq; Ecclesiæ salutarem offeram!

*Et gratia
 implora-
 tio.*

II. P U N C T U M.

C O N S I D E R A, à Ministro Dei non minus,
 quàm aulæ secularis ministris exigi, ut
 Regi ac Domino suo frequentes adsint, atque
 ad omne ministerium domûs, hoc est, Eccle-
 siæ, parati, promptique sint, & tanquam fami-
 liares cum eo conversentur, ipsum in oculis
 animoque circumferant, atq; ipsius crebro al-
 loquio, mandatis, consuetudine delectentur.
 Certè solius Eucharistiæ aliorumq; Sacramen-
 torum prudēs ac pia usurpatio, *infinitus thesau-*
rus est hominibus, quo qui usi sunt, participes fa-
cti sunt amicitia Dei. Atque ad hujus amicitia
 usum suos potissimum discipulos Christus eo-
 rumque successores delegit. *Vos autem dixi*
amicos, quia omnia, quaecunque audivi à Patre

*Dei Mini-
 ster in Ec-
 clesia Deo
 familiaris
 sit.*

Sap. 7. 14.

Joan. 15.

P meo,

meo, nota feci vobis. Et quibus magis, quàm Ecclesiæ suæ ministris cælestia mysteria communicavit? qui etiam arctiori amicitia & familiaritatis lege, quàm hi Christi domestici, eidem devincti tenentur? Quàm gloriosum Abrahamo fuit amicum Dei appellari! Unicum illi Deus præceptum dederat: *ambula cor àm me, & esto perfectus*: quo ille tanquam fidelis minister, non parum in Dei familiaritate profecerat, quod & sibi datum esse, jure omnes Ecclesiæ Dei que ministri existimare possunt. Quo enim fine hos vocavit? an non ut sibi velut domestici ministrarent? nemo negabit. At quale hoc ministerium, quod exigit? *constituitur pro hominibus in iis quæ sunt ad Deum*. Quænam hæc? sacrificia, orationes, psalmodiæ, sacramentorum administratio, aliorumque ad religionem ac pietatem institutio, quod est ubique de rebus agere divinis, & cum Deo conversari. Nunquid in cælo Sancti, Angelique Dei, cum summa voluptate, sine intermissione, occupantur & gaudent, concinentes, *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth!* Ipse Christus Servator noster, quàm in oratione frequens! in qua etiam pernoctare solebat, non tantùm pro se, verùm & Ecclesiâ suâ sollicitus deprecator. Unde Petro ait: *oravi pro te, ut non deficiat fides tua*. Quando igitur Ecclesiasticus atq; imprimis Sacerdos, hoc munus, Christum Sanctosque imitandi, orandique pro Ecclesiæ necessita-

Heb. 5.

Vt muneris Deo esse famili-ares tenetur, cum hoc in omnibus Deū spectet.

cessitatibus, impositum suscepit, detrectare omnino non poterit; & gravi sese noxa obstringet, nisi, ut par est, pie devotèque expleverit. Jam quid memorem proprias illius necessitates inter tot mundi discrimina, & labendi occasiones, nisi orationis præsidio, vix superandas. Quod si enim Augustino teste; *ille novit rectè vivere, qui novit rectè orare*: existimandum non est, Ecclesiasticum virum, sine recto pioque orationis usu, diu rectè victurum. Ut manifestum sit quòd magna illius, quæ publicè in Ecclesia certis horis peragenda, quæ privatim etiam persolvenda, incubat ipsi necessitas. Cetera, ad ministerium prædicationis & sacramentorum pertinentia, nihil attinet percensere; cum nihil eorum sit, quod, ut divinum, ut Ecclesiæ necessarium, ut ad honorem Dei proximi que salutem institutum, præcipuam diligentiam attentionemque, juxta præscriptas Ecclesiæ leges, non requirat.

Expendat hic quisque, quam personam, quodque in se munus suscepit, aut decernat admittere: & ne quid illo indignum fiat tantam in re, quanta est Dei gloria, salutisque non solum propria, verum & totius Ecclesiæ, impensè provideat. Etenim tam excelsa munia non possunt, nisi cum magna pietate rectè administrari: nec, nisi cum magna impietate desidiosè negligi. Unde Episcopo illi dictum, *quia tepidus es, incipiam te evomere*. Quale ergo judici-

Necessitas propria cogit.

Hom. 4. ex Jo.

Æstimatione periculi in muneri neglectu.

Apoc. 3.

um his imminet, qui pinguiora Ecclesiæ beneficia occupant, & plerumque per Vicarios officium persolvunt, adeoque ventri magis serviunt, quam Deo! Cave imiteris.

*Gratia ad
exequen-
dum po-
pulario.*

Agnosco, ô Deus meus, obligationem meam in tam sancti muneris administratione. Et quis mihi tribuet, utque tanquam fidelis servus constituar super familiam tuam, & sanctissimam in omnibus impleam voluntatem?

III. PUNCTUM.

*Profectus
ad perse-
verandū
necessari-
us est.
D. Bern.
Ep. 23.*

Considera, non esse satis bene cœpisse, sed qui perseveravit ad finem, hunc salvum fore: neminem autem facile in tali statu, tot occasionibus labendi exposito, perseverare, nisi indies studeat proficere. *Nunquam justus arbitratur se comprehendisse, nunquam dicit satis est; sed semper esurit siti que justitiam. Ita, ut si semper viveret, semper quantum in se est, justior esse contenderet, semper de bono in melius proficere totis viribus conaretur. Non enim ad annum, vel ad tempus, instar mercenarii; sed eternum divino se mancipat famulari. Quocirca quantumcunque hic profecerimus. Nemo dicat, sufficit mihi, justus sum: ubi dixerit sufficit, ibi haesit. Vis coronari? Esto fidelis usque ad mortem; Iustorum enim semita quasi lux splendens, crescit usque ad perfectum diem.*

*Apoc. 1.
Proy. 4.*

Quid igitur ad torporem excutiendum facies? Imitare Paulum: Ego, ait, non arbitror me comprehendisse: unum autem quæ retro sunt obli-

obliviscens, ad ea verò, quæ sunt priora, extendens me ipsum, ad destinatum persequor, ad bravium superna vocationis Dei, in Christo Jesu. Quicumque ergo profecti sumus, hoc sentiamus, priorum quæ fecimus bonorum obliti (& quem diem, ut par est, impendisse se quisquam poterit gloriari?) ad futurum tempus perfectè Deo impendendum nos vertamus. Et quis sibi diem unicum certò potest polliceri? Hunc ergo sic saltem impendamus, ut si primus esset, ac ultimus: dicamúsque cum Apostolo: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis: nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum; sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos, sicut Dei ministros: ne cogamur aliquando cum Imperatore Tito dicere: amice, Diem perdidisti* Hac ratione S. Carolus Borromæus, Ecclesiasticorum exemplar optimum, sese in dies singulos excitare solitus, ad summam perfectionem contendit. Eidem familiare erat, suadere omnibus, ut præsentem haberent in animo ubique Deum. Quid enim verius, quàm quod in eo vivimus, movemur, ac sumus? hoc indubitata fide tenendum est, illud solum requiritur, ut nos ipsos Deo præsentem animo sistamus, memores, ex occulto eum omnia intueri, ad eoque in quemque nostrum intentos habere oculos animúmque, ut si aliud omninò nihil toto orbe curaret. Hæc cogitatio, fide viva facta

Proficere
cupienti.
i. inci-
piendum
in dies.

2. Cor. 6.

1. In I. d.
præsentis
ambu-
landum.
Act. 17.

Ps. 76.

pius innovata, dormire non faciet ministrum Dei. etiam excitabit gaudentem cum Davide, fatentemque: *memor fui Dei, & delectatus sum*: labor mihi dulcis, *jugum Domini suave est*: Denique ejusdem Borromæi consilium erat. hoc agendum, ut omne opus nostrum dirigeretur ad honorem Dei, juxta Pauli monitum: *omnia in gloriam Dei facite* Quod difficile non erit in conspectu Dei ambulanti, qui ubique nulli magis, quam Deo placere cupiet. Hoc ergo fac, & vives. En brevis methodus & proficiendi indies & perseverandi. Quam si quique ministrorum Ecclesiæ, ut facilis est, ita non graventur accipere, his *benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem.*

3 Omne opus ad Deum dirigendum est.

1 Cor. 10.

Psal. 23.

S. Leo
serm. 4.
quadr.

4. Annua
spiritus re-
collectio
non facile
negligenda.

Verum, quia dum in carne & mundo hoc versamur, necesse est, de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere: magna divina pietatis dignatione provisum est, ut, ad reparandam mentium puritatem, aliquot dierum nobis exercitatio mederetur. Erit igitur secessus ille dierum aliquot, quo mundi curis planè sepositis, animæ salutisque meæ supremam tantum negotium tractem, retractemque, quotannis omninò salutaris, nec facile omittendus ad profectum felicemque ex hac vita transitum adspirantibus.

Ps. 118.
Psal. 83.

Expende, quis adhæc præstanda tibi sit animus, atque ex hac resolutione tua præcipuum æternæ felicitatis tuæ momentum atque incrementum pendere noveris. Semel saltem in anno *dispone domui*, & dic: *ô bone Jesu, traheme post te & inclina cor meum, ad faciendas justificationes tuas in æternum.* Nam beatus vir cuius est *auxilium abs te, ascensiones in corde suo disposuit, ibit de virtute in virtutem, donec videbitur Deus Deorum in Sion*

DISTICHON MEMORIALE

Hostia perfectum sibi vendicat alma ministrum.

(2.) Ni jungare Deo (3) proficiasq; cades.

FINIS.